

у роботі з даними реєстру Національного агентства з питань запобігання корупції є відсотковий аналіз правопорушень за мапою, оскільки він дає змогу ліквідувати саму причину, а не наслідок проблеми. Центральне аналітичне управління таких органів, як Національне антикорупційне бюро України, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Державне бюро розслідувань та Служби безпеки України, має провести дослідження, чому показник корупційних правопорушень серед певних регіонів значно перевищує відсоток інших. Звісно, така робота потребує обробки дуже великого обсягу інформації, проте маємо впевненість, що за використання автоматизованих систем підрахунку та штучного інтелекту органи влади будуть отримують значні зрушення у цьому напрямі.

1. Кишинська І. О. Корупція як негативний чинник розвитку суспільства та держави. *Протидія організованій злочинності: проблеми теорії та практики : матеріали регіон. наук.-практ. семінару* (м. Дніпро, 03 груд. 2021 р.). Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2021. С. 213–215.

2. Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні чи пов'язані з корупцією правопорушення. *Національне агентство з питань запобігання корупції*. URL : <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/reference/map>.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

УДК 343.35:341.238:346

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/140-142

Олена НАГОРНА

старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РОЛЬ І МІСЦЕ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СИСТЕМІ ПРАВА У СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ ТА КОРУПЦІЙНИЙ ПРОЯВ

Вивчення зарубіжного досвіду у правовому регулюванні відповідних суспільних відносин визнається критично важливим етапом для вітчизняних законодавців та науковців. У зв'язку з тим, що Україна перебуває в процесі формування правової держави і не має достатнього власного досвіду, використання іноземного досвіду стає необхідною складовою для уникнення серйозних проблем у цій сфері. Звернення до досвіду інших країн є нагальною потребою, оскільки це дозволяє не лише задовольнити допитливість науковців та законодавців, але й використовувати цей досвід для уникнення можливих труднощів. І. Коронтаєвська та Г. Цепкий вважають, що саме у зарубіжному досвіді можна знайти цінні ідеї та рішення, які сприятимуть ефективнішому формуванню правової системи.

Застосування іноземного досвіду стає не лише можливістю здобути нові знання, а й засобом порівняти результати власної діяльності з практикою інших країн. Це дає змогу удосконалювати власну роботу в певних напрямках та вдосконалювати законодавство відповідно до визнаних міжнародних стандартів для мінімізації корупційної складової. Такий обмін досвідом може також служити підтвердженням правильності зусиль, вкладених в розвиток правової системи України [3, с. 48].

Аналіз відповідної наукової та навчальної літератури дозволяє зробити висновок, що адміністративне та господарське право Європейського Союзу (ЄС) визначається складною структурою з точки зору змісту, що пояснюється низкою факторів. Перш за все слід зауважити, що ці правові галузі формуються на перехресті економіки та публічного адміністрування.

У сучасний період економіка та державне управління стикаються з рядом викликів, які зачіпають майже всі сфери національного життя. У цьому контексті європейські науковці виділяють певні інститути в адміністративному та господарському праві, в яких зосереджені правові норми, спрямовані на регулювання численних адміністративних та господарських відносин. До таких інститутів належать правовий статус і функції центральних банків країн ЄС та Європейського центрального банку, організація управління економікою, включаючи систему органів державного управління економікою, систему автономних органів, таких як торгово-промислові палати, процедури економічного нагляду, надання субсидій, ремісничі

виробництво, функціонування підприємств громадського харчування, розподілу товарів, захисту довкілля від шкідливого впливу та регулювання господарської діяльності.

Розглядаючи сутність та зміст адміністративних та господарських правових систем країн ЄС, слід звернути увагу на їхню розгалужену систему стимулів для впливу на організації. Перед розглядом цього завдання важливо відзначити, що всі інститути, що використовуються країнами ЄС для регулювання економічної сфери, можна класифікувати за різними критеріями, проте нами був вибраний спосіб групування, враховуючи вплив держави на ці інститути [2, с. 88].

Основним інструментом впливу на організації в країнах ЄС є фінансові стимули, представлені грошовими коштами, виплатами або звільненням від зобов'язань. Більш детальна увага приділена розрахунковим операціям та посиленню контролю. Ці заходи мають безпосередній позитивний вплив на фінансовий стан організацій та стимулюють їх до дотримання певних правил поведінки, таких як створення нових робочих місць.

Зокрема, фінансова підтримка може включати державні виплати, відомі як стимулюючі субсидії, або списання боргів, що відомі як пільгові субсидії, або списання іпотечних кредитів. Ці заходи спрямовані на стимулювання певних аспектів діяльності організацій, зокрема їхньої здатності створювати нові робочі місця.

Важливо відзначити, що країни ЄС вже розвинули цілком складну та добре адаптовану систему стимулів, що дозволяє їм ефективно регулювати економічні відносини та сприяти сталому розвитку своїх організацій.

В Європейському Союзі ведуться обговорення щодо ефективності підтримки економіки, зокрема через використання податкових пільг. Питання полягає в тому, що відповідні податкові пільги призводять до втрати податкових надходжень, що, в свою чергу, може призвести до скорочення доходів бюджету. Деякі науковці висловлюють негативне ставлення до цього механізму, аргументуючи тим, що адміністративні рішення не повинні замінювати парламентські рішення, що ґрунтуються на загальних принципах оподаткування [1, с. 106].

Усередині цього дискусійного контексту слід визначити, що ЄС розробив різноманітні механізми фінансової підтримки для організацій, які вже зазнали перевірки на практиці ринкової економіки. Крім того, встановлено складні процедури для надання такої підтримки, спрямовані на забезпечення стабільності і передбачуваності національної економічної політики в цьому напрямі.

Цей досвід ЄС має важливе значення для України, особливо в контексті її планів щодо інтеграції з Європою та наміру стати повноправним членом Світової організації торгівлі (СОТ). Проте важливо враховувати, що це можливе лише за умови визнання необхідності самостійного включення зазначеної галузі в правову систему України. Такий підхід передбачає детальне вивчення та імплементацію здобутого досвіду в національне адміністративне та господарське законодавство із забезпеченням відповідності з міжнародними стандартами і вимогами Європейського Союзу.

Аналіз досвіду інших країн у сфері регулювання та здійснення публічних закупівель вказує на деякі ключові принципи, які можуть бути корисними для розвитку відповідної системи в Україні. В першу чергу країни Європейського союзу акцентують увагу на створенні та впровадженні єдиних стандартів і правил для участі держави в економічній діяльності.

Одним із ключових аспектів цього підходу є прагнення до розробки максимально простих, прозорих та економічно ефективних правил для здійснення державних закупівель. Це спрямовано на створення конкурентного середовища серед приватних організацій та стимулювання розвитку ринкової економіки.

Основною метою економічної діяльності держави в цьому контексті є підтримка здорового конкурентного середовища та надання подальшого імпульсу для розвитку ринкових відносин. Важливою складовою цього підходу є залучення приватного капіталу, що відображається в зусиллях щодо розробки ефективних механізмів стимулювання участі приватних підприємств у державних закупівлях.

У світлі цих висновків виникає питання для представників локального права, які виступають проти створення адміністративного та господарського права в Україні. Чи не є необхідним спеціалізоване законодавство у сфері господарювання разом із фахівцями, які зможуть його розуміти та застосовувати на практиці?

Відповідь на це питання надто очевидна: Україні потрібно розвивати систему професійного права та підготовки фахівців у сфері господарювання. Цей процес повинен розпочинатися на теоретичному рівні, сприяючи розвитку української адміністративної та

господарської юриспруденції. Тільки так країна зможе ефективно адаптувати міжнародний досвід до своїх потреб і розвивати стабільну та ефективну систему господарського права.

1. Безух О. В. Проблеми правового регулювання економічної конкуренції в Україні. Тернопіль : Підручники і посібники, 2018. 192 с.
2. Авер'янов В. Б., Дерезь В. А., Школик А. М. та ін. Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право. Київ : Юстініан, 2017. 288 с.
3. Кравчук І. В. Гармонізація національних правових систем з правом ЄС. Київ : Видавничий Дім «Слово», 2022. 320 с.
4. Погрібний Д. І. Корпоративні права держави: поняття, підстави виникнення, механізм реалізації. Харків : Видавництво «ФІНН», 2019. 168 с.

УДК 343.35

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/142-144

Олександр ПИЛИПЕНКО

аспірант Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди,
голова адвокатського об'єднання «ДСА ГРУП»

ВИКРИВАЧІ КОРУПЦІЇ ТА ЇХНІЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК УКРАЇНИ ЯК СУЧАСНОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Корупція – це не просто відхилення від закону, це багатогранне та складне соціально-економічне явище, що охоплює широкий спектр неправомірних дій, які включають зловживання службовим становищем, хабарництво, розкрадання державних коштів, кумівство та інші форми неправомірної вигоди або привілеїв, що вчиняються як одноосібно, так і групами осіб, що перебувають на державній службі чи пов'язані з нею. Це явище має глибокі коріння в історичних, культурних, економічних та політичних умовах України та відіграє значну роль у формуванні як внутрішніх, так і зовнішніх відносин держави.

Боротьба з корупцією в Україні вимагає комплексного підходу, що передбачає реформування законодавчої бази, зміцнення інституційної структури, підвищення прозорості у владних рішеннях, а також активну участь громадянського суспільства і міжнародної спільноти. Важливу роль у цьому процесі відіграють антикорупційні органи, система правосуддя, ЗМІ, незалежні громадські організації та, як окремих елемент, викривачі корупції.

Так, у 2003 році світова спільнота статтею 33 Конвенції ООН проти корупції закріпила обов'язок держав-учасниць захищати осіб, які повідомляють про корупцію, від несправедливого поведіння [1].

Після ратифікації Україною вказаної конвенції, а саме 26.10.2014, набрав чинності Закон України «Про запобігання корупції», де вперше було закріплено поняття «викривач».

Викривач – це фізична особа, яка за наявності переконання, що інформація є достовірною, повідомила про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень цього закону, вчинених іншою особою, якщо така інформація стала їй відома у зв'язку з її трудовою, професійною, господарською, громадською, науковою діяльністю, проходженням нею служби чи навчання або її участю у передбачених законодавством процедурах, які є обов'язковими для початку такої діяльності, проходження служби чи навчання [2].

Тобто, викривачі корупції – це важливі агенти змін у суспільстві, їхня роль у боротьбі з корупційними проявами в Україні є незамінною, так як ці особи, діючи з метою захисту суспільних інтересів, надають інформацію про зловживання, корупцію або інші протизаконні дії у державних органах, комерційних структурах чи громадських організаціях. Вони надають безцінну допомогу у виявленні корупційних схем, що могли б залишатися непоміченими без їхньої активної позиції.

Відповідно до вимог, викладених у ст. 33 Конвенції ООН проти корупції, Закон України «Про запобігання корупції» містить Розділ VIII «Захист викривачів», згідно з яким викривачі, їхні близькі особи перебувають під захистом держави.

Саме під час трудової, професійної, господарської, громадської діяльності викривач